

„СВОБОДА“ (LIBERTY)

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAYS AND HOLIDAYS AT 83 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J. Owned by the Ukrainian National Association, Inc. Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1914, under the Act of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:

Table with columns for One year, Six months, Three months, Foreign and Jersey City Rates, and PEREPLATATI: Подписное число три центи. Includes prices for one year, six months, and three months for both foreign and local subscribers.

За кождо зміну адресу платиться 10 центів. За оголошення редакція не відповідає. Телефон „Свобода“: 498 Montgomery, Тел. У. Н. С. Коказ: 1838 Montgomery. 3 Канада наслідок вислати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

БОРІТЬБА ЗА УКРАЇНСЬКУ ШКОЛУ

ПОЛЬСЬКИЙ КУРАТОР СОБІНСЬКИХ — УБИТИЙ УКРАЇНСЬКИМИ СТУДЕНТАМИ.

31 Львова наспіла відомість, що вчерашнього дня, себто 19-го жовтня, два українські студенти в 6 год. веч. вбили на вулиці революверними вистрілами шкільного куратора Собіנסького.

Оба українські студенти втіли скритися. За причину вбивства подается брошура Собіנסького, в якій доказується, що Українці не діється на шкільних полі ніка кривда.

І так на вулицях старинного українського города Львова, який уже сотні літ стоїє в польській неволі, розгизався новий кривавий акт боротьби повенського українського народу проти гнобителя. Після недавніх замахів на президентів польської республіки Пясуцького і Войцеховського — окривавлений труп куратора Собіנסького, як протест проти шкільної політики Польщі на українських землях, проти винищення української школи польським урядом.

Чи треба українському читачеві пригадувати ту страшену історію польських злочинів над українською школою, над душою української дитини? Вистане коротко ствердити: Тисячі українських учителів без служб або перекинені на польські землі, вичити польські діти.

Все, що утворено на шкільній полі підчас короткого існування української державної влади на тіх українських землях, які тепер повенелі Польщею, виврано з корнем.

Та мало того! Знищено навіть те, що Українці згадували — в важкій боротьбі з Поляками — за австрійських часів.

За Австрію було в Східній Галичині коло три тисячі українських народних шкіл. Тепер їх їх дев'ятьсот! Ожче більше як тисячі українських шкіл перемінені на польські.

Зроблено се при помочи нового шкільного закону з 31-го липня 1924-р., який польський міністер закордонних справ Скінський розхвалив перед Союзом Націй у Женеві як прояв „нової ліберальної політи-

ки“ польського уряду супроти не-польських народів. Та мало того! Навіть в тих українських школах вийти географії і історії польською мовою.

А дух школи? При науці польської мови, географії і історії ображається найважливіше пошунання української дитини, представляється визнаючи війни українського народу як бандитизм диких орді проти багатородної цивілізаційної місії Польщі.

В кінці викинено українському мову з внутрішнього урядування в українських школах. Протоколи учительських конференцій, шкільні каталоги, свідоцтва, все те вецько польською мовою, наче на знак повенення української школи.

Над тими українськими середніми школами, які се останні після Австрії, повис меч утравізму, себто перемінні в польсько-українські, а в дійсності в польські.

Українські приватні школи підлягають тому самому польонізуючому режимові, що державні.

Все те в Галичині, під надзором куратора Собіנסького. На інших українських землях, які під парком ярмом не мали своєї школи, місце давню російської школи замкнув польська.

Українські школи з часу української державної влади — яке уже загалом — виврано з корнем.

Як корона всего того: Навіть само національне імя українського народу: Україна, Українець, український — заборонено!

Проти сього винищування української школи, шкільництва український народ протестував у записках і депутатів до польського уряду, з трибуни польського союму, в петиціях до Союзу націй, — у вступках на міжнародній полі. Все це дарма! Гнобителі веде далі своє діло винищування української школи, а міжнародний світ мовчить.

Проти сього винищування української школи, шкільництва український народ протестував у записках і депутатів до польського уряду, з трибуни польського союму, в петиціях до Союзу націй, — у вступках на міжнародній полі. Все це дарма! Гнобителі веде далі своє діло винищування української школи, а міжнародний світ мовчить.

Українська пісня зареміла по цілому світу. Заверово вона всі народи, що її почули, відкриває для них новий чарівний світ, ливний крає, бальюності, нестриманих веселощів та незрівняно тяжкої туги. В українській пісні виблисала вся історія українського народа, а в ній великозначенство великокодержовою любовю, з його чарівним світом, який зійде частувати з своїх рук дорогих гостей!

Славно, славно! — зашуміли гості — без хазяїної між не солодкий!

За який час завидна Олена в богах і оджи в товаристві добув синій диван, вона тримала в руках золотий шпандо з одного залотий чарочко. Гості встали. Дворецький наповняв чарку пострілим алейковом. Олена уринулася до негубимий і зачала обізнати її кривим гостем, кланюючись кождому, після звичаю, в нос. В шару того, як гості вивипали чарку, дворецький наповняв її знова.

Колі Олена обішла всіх без винімку, Морозов, який уважно за нею сидів, звернувся до гостей.

— Дорогі гості, — сказав він, — тепер, по старинному нашо му звичаю, прошу вас, щоб почтили дім мій та не гуляли мое господарство, прошу вас, дорогі гості, щоб не погордали пощувати живку мою! Дмитривно, ставай на великі місця, і віддавай всі пощувати, кождому по черзі!

Гості подкували господареві. Олена затрясла все лист, стала крок пени і потупила в дельмо очі.

— Князю, підході! — сказав Морозов Вяземському. — Ні, ні, я не хочу! — закричали гості, — нехай господарю пощув першій звачую, як повелює з іди-продати!

— Нехай же буде після звичаю, — сказав Морозов і підійшовши в кітці, він перше поклонився їй в ноги. Коли вона пощувалася, губи Олени горіли як огонь; як іді студент був дуби Дмитривно Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАНТЕОН

МИКОЛА ЛИСЕНКО.

Дня 6 листопада 1912 року помер в Києві найбільший український композитор Микола Лисенко.

Мабути немає одного України на світ, який не чуви прекрасних українських пісень, зібраних та аржанкованих для музики Лисенком. Лисенко був великим майстром, що зібрав скраби української народної пісні, яка була добу роки прислана нилом національної неволі українського народа.

В свої пісні він вкладав свої радощі, своє горе, свої надії. В них він оплакував своє минуле. Жила та пісня в глибині нас. Хоч вона чудова й прекрасна, але вона була далеко, захоронена від людського волю. Були ті неощінені скраби краси й чистоти української душі захоронені дуже глибоко в масах народних, а тому для цивілізованого світу вони були не відомі.

І от появилася музик Микола Лисенко. Він перший зібрав ті дороготи, виділював їх, як се роблять з діамантами, щоб показати їх всю красу й цінність, і підписував українську пісню із забути та розкрити перед здивованим цивілізованим світом великі скраби української душі.

„Українська пісня зареміла по цілому світу. Заверово вона всі народи, що її почули, відкриває для них новий чарівний світ, ливний крає, бальюності, нестриманих веселощів та незрівняно тяжкої туги. В українській пісні виблисала вся історія українського народа, а в ній великозначенство великокодержовою любовю, з його чарівним світом, який зійде частувати з своїх рук дорогих гостей!

Славно, славно! — зашуміли гості — без хазяїної між не солодкий!

За який час завидна Олена в богах і оджи в товаристві добув синій диван, вона тримала в руках золотий шпандо з одного залотий чарочко. Гості встали. Дворецький наповняв чарку пострілим алейковом. Олена уринулася до негубимий і зачала обізнати її кривим гостем, кланюючись кождому, після звичаю, в нос. В шару того, як гості вивипали чарку, дворецький наповняв її знова.

Колі Олена обішла всіх без винімку, Морозов, який уважно за нею сидів, звернувся до гостей.

— Дорогі гості, — сказав він, — тепер, по старинному нашо му звичаю, прошу вас, щоб почтили дім мій та не гуляли мое господарство, прошу вас, дорогі гості, щоб не погордали пощувати живку мою! Дмитривно, ставай на великі місця, і віддавай всі пощувати, кождому по черзі!

Гості подкували господареві. Олена затрясла все лист, стала крок пени і потупила в дельмо очі.

— Князю, підході! — сказав Морозов Вяземському. — Ні, ні, я не хочу! — закричали гості, — нехай господарю пощув першій звачую, як повелює з іди-продати!

— Нехай же буде після звичаю, — сказав Морозов і підійшовши в кітці, він перше поклонився їй в ноги. Коли вона пощувалася, губи Олени горіли як огонь; як іді студент був дуби Дмитривно Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

— Мені ліхо, — прошепта ла вона, — пусти мене, Дружину Андрієвичу.

Здавалося, що прийшла година повного занепаду решітки колишнього розцвіту української культури. В обороні культури виступили український драматург Михайло Старицький. Поставивши собі завдання хоч в аматорському театрі зберігти отик українського слова, Старицький почав працювати, як драматург, режисер і артист, і йому став допомагати Лисенко музичною музикою до рідних драматичних творів до аржанкованих й навіть сам працював аматор.

„Спілка найбільшого драматурга та режисера минулого століття з найбільшим композитором дала те, що український театр відродився як в аматорського перешову в справний театр, який догні час був одиноким вогином української культури.“

Перша більша пєса Лисенка, яку виставив український театр, була музикальна комедія „Рідняна Ніч“, яку пізніше Лисенко розвинув у велику оперу під тим же назвиском. Виставлено її вперше в 1874 році у Києві. Це було велике українське культурно-національне свято. Врешті вистави було докостальне. Вона немовби засвітила смолоскип в німі національного гніту. Сестра Драгоманова, Олена Пчілка, так описує свої враження: „Ця вистава була якимсь національним торжеством. Привітано несу глядачами з ентузіазмом — і пєса того заслугувала. Крім зовсім нових музичних номерів, що чарували нас красною мелодію, крім сценічності й рижнованости текстового змісту, саме виконання пісн, „музикальний комеді“ було надзвичайно гарним.“

В 1875 році Лисенко написав музику до „Горюхобілля“, які з великим успіхом йшли у Київі й досі є однією з найкращих опер Лисенка. Після того Лисенко написав велику оперу „Тарас Бульба“. Далі оперу „Заповіт матері“, якою хорона пісня „Туман хазяїна вийде“ вва однієї з криниць у творчості Лисенка одна з найкращих. Багата теж музичними фарбами третя дія у опері з русалками. В 1890 році він написав музику до „Наталія Полтавки“. Великою популярністю користується його опера „Евдеїда“ на лібрето Садольського по Котляревському. А опери „Сафо“ та „Остання Ніч“ залишилися незакінченими.

Треба се згадати окремо виконані опери діткої, які він написав на слава Дніпрової Чайки. Найбільше популярна з них „Коза-дереза“, якою діти незвичайно захоплюються. На жаль, найкраща з них „Пан Коцький“, залишилася не виконаною й маю відомою, бо виставлялася лише в рукопису автора по приватних дітках у Києві. Третя більш серйозна діткова опера „Зима і весна“, хоч є більше музикальною ніж „Коза-дереза“, але всеж такою популярністю не тішиться.

Останнім передсмертним твором М. Лисенка, його безлюдно пісню, була однакво музична мініатюра під іменем „Нотурну“. Цю оперу написав Лисенко на слова Старицького. Черняхівський, шоби започаткувати репертуар українського театру, складивши в мініатюрі. Смерть привалила всі наміри композитора, і ця опера вперше була виставлена аж по смерті автора! Північне ім перешовий ім вівсюкливою мовою та виставлявся в великим успіху в театрах Петербургу, Москви та інших великих міст.

Про цей „босидний“ твор Лисенка писав Борис Грінченко: „Не багато таких мініатур знає опера література; і треба бути справним художником, шоби такти акордом закінчити свою творчу путь. В „Нотурну“ вклада Лисенко стільки любови, артистичного натхнення, так просто і разом з тим з таким художнім смаком скомпонувано цю маленьку річ, так силно все там, що безперечно вона може бути шедевром української музики.“

ПОДУМАЙМО НАД ТИМ

На річнім засіданню Об'єднання обговорено такі дві важні справи, які хоча дадуться перевести в життя, можуть принести багато хіна для добра нашої еміграції. До тих справ зачисляємо: реорганізацію нашої рідної школи в Америці і реорганізацію нашого політично-національного репрезентативного центра.

Відносно тих двох питань вилгошено на засіданню Об'єднання два реферати, які підано під прилюдну дискусію. По тіх причині передруковуємо їх в нашому органі, шоби в той спосіб дати можливість всім нашим громадянам забрати в тих справах прилюдний голос і висказати свої думки.

Об'єднання поступає, на нашу думку, дуже осторожно, але правильно, коли дає майже цілий рік часу під дискусію і коли зазначає, що депера на загальнім Конгресі Об'єднання будуть остаточно вирішені ті так важні справи, з якими так тісно звязьється будучиня нашого національного існування в Америці.

Бо кождий, хто тільки приглянеться тому хаосови, який панує в нас приміром на полі шкільництва, мусть признати, що це все хаби найважніша поря, шоби все покінчити з тим безголов'ям, яке приносить нам тільки ганьбу. Бо від тим оглядом ми стоїмо на тих шкід, які ще се впадає в нас в школу десь по горі і глухих забуток школи, що в тім звязі польської окупації. Треба в нас отже знати, а коли буде добра воля і кривість, можемо легко замінити певну систему навчання, можемо мати добрі підручники, себто так, які відповдали би американським вимогам, можемо мати й краще підготовлений учительський персонал. Та таку реформу мбуть, однак перевести в першу чергу люде фактом, які добре обзнайомлені не тільки з педагогією, але й з нашими місцевими відносинами і які просліділи рівнож шкільні відносини серед других європейських народів в Америці. Наш загаль мове, однак погати дуже влучні помічники, які комісія, яка буде вивоготавляти літ і спосіб навчання, раю возьме під увагу. В той спосіб спільними зусиллями доконаємо важного діла, великої шкільної реформи.

Реорганізація Об'єднання рівнож важна справа. З той реформи, яку замудує перевести Об'єднання, видно, що Об'єднання має лісно як найкращу волю згуртувати біля одного центра всі сядіме громадянство та поставити так загально народну інституцію, до якої повинні належати кождий, кому тільки зветься доми рідного краю і дола наш еміграції в Америці. В тіх справах повинні ми забрати рівнож публічний голос.

ОЛЕКСИЯ К. ТОЛСТОЙ.

КНЯЗЬ СЕРЕБРЯНИЙ

(Повість з часів царя Івана Грізного).

Тимчасом все більше та більше чути було гук бунта; люда двайцять ізів, а посперу Аладас Іванович на бистрім мотодіш конач в срібній збруї, вихали кроком на подіре Морозова. На князеві був білий атласовий кафтан. Ізза шкільного кофтра виділилося жемчужне ожердло серцю. Жемчужні запянки мідно стягли широкі рукави кафтана, недбало підпованого кармазиновим шовковим поясом, з подвійними золотими тороками і заткненими з обох боків зористими рукавичками. Поверх оксамитних кармазинових штанив були зовні сфайфові чоботи, зі срібними підковами, з накілками, широким жемчужним і срібними в дрібних фаядах до пощівних локів. Поверх кафтана був на обиванні шовковий леглий плащ; золотисті барви, стійлацці на груді повійною дяментавою спінкою. Голову князя вкривала золотавла шпика з гучним діамантовим пером, що вгиналося від кождо руху, миготіла на величній луці. Чорні курчі Атанаса Івановича виходили зід шапки й спиналися з його борозною, короткою і курявою. Легкий уз кидав над верхню губою завдебу темну туні. Стан Вяземського був високий і складний; від молодий і веселий.

Після звачую того часу, піші коврові реви за ним за поводи шість освітланих коней; з них один був вороний, один — бурий, жезло-срібний і три золоті білі. На головах княських кітхадлів квітстві перли на хвобтах пестрих звірчих шкири або залотих чарпани насажені дельмакамінем, і всі шість дельмакамі на ходу мномеством бубніли об золотими викроменні яблочками, що довгими протками висіли по обох боках шкідлив і дзвонили гармонійно.

Скоро Дружина Андрієвич явився, Вяземський і всі опричники заїдали з коней. Морозов з золотим підпосом йшов з альма й на зустріч, а за ним стувала вся його дружина.

— Князю, — сказав Морозов, — тебе пісано до мене государ. Спішу прийняти хабом-славо тебе і твоїх! — І сине волеборня упало його на чоло від низького поклону.

— Борніне, — відповів Вяземський, — великий государ повелі тобі оповістити свій указ: боярине Дружину! Цар і великий князь все Росії Іван Васильевич знімає з тебе твій свід, свою чарку опалу, укладивши й прощає тебе за всі твої провини; і бути тобі, боярину Дружину, по давньому в Ого великого государа ласці, і служити тобі і на дальше великому государеві, і писатися твоєї чести такою по давньому!

Скількиж, Вяземський заложив одну руку за пояс, другою погладил бороду, набуздочився і, вивипавши в Морозова орлі очі, дождав його відповіда.

З початку бесіди Морозов був прихиль. Тепер його прислухався пняла його по-рід нури. Він був блідий.

— Нехай же „благословить“ Свята Тройця і московські чудотворці нашого великого государя! — промовив він дрожучим голосом: — нехай продовжить прещедній і премилостивий Бог без ліку царські ді його! Не ждав я тебе, князю, але іді пісаный до мене від государя, увайди в дім мій! Восходи, панове опричники! Прощу вашу милости! А й пайду на благодатственный молебень, а пощив засяду з вами пирувати до пізної ночі.

Опричникі увійшли. Морозов поклонився кождому. — Сідай на коня, іди до князя Серебряного, поклянуєсь йому від мене й скажи, що прошу його відправити твою шкідливий дені: цар бо обурював мене ласкою великою, зновив, бач, зняти з мене опалу!

Давши свій приказ і відповівши в сині гості, Морозов пішов через пощив до домашньої церкви; поперед нього йшли його придворники: „знакомий“ і „держальники“, а пощадного багато холопів. В домі остався тільки дворецький і кілька людед для послуги опричникам.

Подали всіма закуски й наливки, але обідку це не було. Нежданий прихав Серебряний, також в товаристві знакомців і холопів, тому що готді уважалося за понижене чести іздати боярину при важких нагодах, самому, або тільки з невеликим товариством.

До столу вже накрито в великій світлиці, слуги стояли на всіх місцях, всі очікували господарів.

Дружина Андрієвич, висулавши молебень, увійшов в святої одежі, в залотавла кафтані, з соболовою шапкою в руках. Сині курчі його були рівно підстрижені, борода була рівно розчесана. Він поклонився гостям, гості йому відклонились, і всі сіли за стіл.

Завчас почесний пир, залотавли кубки і інша посуда, а разом з тим задоволено се, незгідне зі звичками кафедрного пира: залезла під каштанники, опричники невидима збрю.

Але Морозов не захув своє завоцуюче звуку. Його душа відгадувала, що нічний його оскорожений пирує з ним за ділами столу, і борни прдумав в кінці пощив його відкрити. Сповідний сер, по його думці, був певний.

Уже богато кубків випоржничали гості; пива воля на зловонні гарні, і все го царського доду; пили на здоров'є митрополита й все го московського духовенства; пили на здоров'є Вяземського, Серієбряного і ласкавого государя; пили на здоров'є кождого гостя з оціна. Після всіх залотавли чарок Вяземський встав і предложив випити це за здоров'є молодого боярні.

Сего то й дождав Морозов. — Дорогі гості, — сказав він, — не годиться без господній ласки заці ді здоров'є! Підійді, — продовжав він, — обертаючись до слуг, — пийдіте за бояр-

них нагодах, самому, або тільки з невеликим товариством.

До столу вже накрито в великій світлиці, слуги стояли на всіх місцях, всі очікували господарів.

Дружина Андрієвич, висулавши молебень, увійшов в святої одежі, в залотавла кафтані, з соболовою шапкою в руках. Сині курчі його були рівно підстрижені, борода була рівно розчесана. Він поклонився гостям, гості йому відклонились, і всі сіли за стіл.

Завчас почесний пир, залотавли кубки і інша посуда, а разом з тим задоволено се, незгідне зі звичками кафедрного пира: залезла під каштанники, опричники невидима збрю.

Але Морозов не захув своє завоцуюче звуку. Його душа відгадувала, що нічний його оскорожений пирує з ним за ділами столу, і борни прдумав в кінці пощив його відкрити. Сповідний сер, по його думці, був певний.

Уже богато кубків випоржничали гості; пива воля на зловонні гарні, і все го царського доду; пили на здоров'є митрополита й все го московського духовенства; пили на здоров'є Вяземського, Серієбряного і ласкавого государя; пили на здоров'є кождого гостя з оціна. Після всіх залотавли чарок Вяземський встав і предложив випити це за здоров'є молодого боярні.

Сего то й дождав Морозов. — Дорогі гості, — сказав він, — не годиться без господній ласки заці ді здоров'є! Підійді, — продовжав він, — обертаючись до слуг, — пийдіте за бояр-

них нагодах, самому, або тільки з невеликим товариством.

До столу вже накрито в великій світлиці, слуги стояли на всіх місцях, всі очікували господарів.

Дружина Андрієвич, висулавши молебень, увійшов в святої одежі, в залотавла кафтані, з соболовою шапкою в руках. Сині курчі його були рівно підстрижені, борода була рівно розчесана. Він поклонився гостям, гості йому відклонились, і всі сіли за стіл.

ПОМІННИЙ ВИКАЗ ЖЕРТВ НА СМЕРТІНІВЕЦЬ-ЗАХИСТ УКР. НАРОД. СОЮЗА по конец вересня 1926. року.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Братство св. Андрія, Шамокин, Па.' and 'Жертва з каси відділу \$ 111.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Басалита Іван \$1.00', 'Барна Семен \$1.00', 'Барна Ніколай \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бабей Іван \$2.00', 'Бойко Григорій \$1.00', 'Болух Григорій \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Головів Петро \$1.00', 'Гунтик Петро \$1.00', 'Ясевич Росіф \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Жертва з каси відділу \$ 25.00', 'Жерти від членів \$ 28.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавровський Петро \$1.00', 'Бавровський Іван \$1.00', 'Бартік Антіп \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавро Михайло \$1.00', 'Байлів Іван \$1.00', 'Боклач Іван \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бабю Михайло \$1.00', 'Байлів Іван \$1.00', 'Боклач Іван \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Кондрашків Павло \$1.00', 'Кішаш Андрій \$1.00', 'Кішаш Кирило \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бр. св. Василія Великого в Ланкестер, Н. Й.' and 'Жертва з каси відділу \$25.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бочнович Матій \$5.75', 'Фещин Іван \$5.00', 'Гаврон Іван \$5.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Головів Петро \$1.00', 'Гунтик Петро \$1.00', 'Ясевич Росіф \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Жертва з каси відділу \$ 25.00', 'Жерти від членів \$ 28.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавровський Петро \$1.00', 'Бавровський Іван \$1.00', 'Бартік Антіп \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавро Михайло \$1.00', 'Байлів Іван \$1.00', 'Боклач Іван \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавро Михайло \$1.00', 'Байлів Іван \$1.00', 'Боклач Іван \$1.00'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Бавро Михайло \$1.00', 'Байлів Іван \$1.00', 'Боклач Іван \$1.00'.

Зависть. Жінка: Бернарде! Чи не зраджує ти мене в Пешті? Чоловік: Чи ти змушала з гулазу?

Жінка: Зовсім ні. Протиню. Віз кілька днів виглядає ти таке дуже підозріле. Давніше ти радо перебувала тут. А тепер вигляди, дедаи стане сїрті, першим поспішим поїздом до Пешти а щойно пізно вечером вертаєшся відтам.

Чоловік: Аж голубко... Жінка: Тихо. Не говори мені, що то твоє звання і інші заїття так забирають той час.

Чоловік: Дитинко, то не в ніякий викрут, то чиста правда. Щож торкається зраджуня... Ха-ха! Я радий з того, що жино.

Жінка: Це говориш ти мені, твоїй жінці. Коли мова про власну жінку, то кожлий чоловік радий з того, що жие. Та ледви зявиться на овиді чужа жінка, той, звичайно тихий і спокійний чоловік, тає, він зараз робиться жаявий, ба-він не лише тає але навіть топиться. А ще щось. Ти кажеш, що тоби в голові лише праця, тому їдеш до Пешти, а ти предієє в лінійній, як той звір ліди трипа-лючий. І тому ти гоний першим поспішим поїздом до міста.

Чоловік: Так чейже ти не схочені вїртіти, що я вже так зраджував тебе? Чоловік: В твоїх вітах ошукую чоловік свою жінку і раяєнюю. Така пора найменше впадає в оману.

Нозові: Це значить, що ти хочеш на смалу вмовити в мене, що я тебе зраджуко? Жінка: Так само, як ти в мене хочеш вмовити протиняе.

Чоловік: Я зовсім не маю причини зраджувати тебе. Жінка: Зовсім не маеш причини не зраджувати мене. Тай чому не маєш ти обмановити мене? Також, ніякий чоловік зраджуєт свої жінки.

Пані: Не дуже. В тій штуці вміє дуже багато людей. Служниця: Я зараз догадаюся, як побачила, що до театру несуть стільки китичи цїя-ці.

Туріст: Випиш на скалі! Тут я сидів і мого жінкою. Чудово! Яким дотепний дописався під сподом: "Тут я сидів без моєї жінки. Ще чудовіше!"

Три Шотляндці йдуть на політїкї збори. При мїнї відьбується зїбка латїкї. Шо їдється, як той що зїбрає, наближається до Шотляндїя? Один Шотляндєць маїє, де инї шотляндєць зїмалого зі саїа.

ДРІБНІ ОПОЛОЩЕННЯ. НАЙНОВІШИ ЗВІЯКІ (РОЛЬКИ). НА ПІАНО ФІРМИ 'СУРМА'.

АДВОКАТ Б. ПЕЛЕХОВИЧ. 2300 WEST CHICAGO AVENUE, CHICAGO, ILL.

Потрібно 150 чохликів людині. Чоловік: Аж дитинко, коли я тебе не зраджуко...

Жінка: Так, цього хочу. Але не так. Передовсім я практична жінка, а по друге, що може мені твоїх ніякїсть і уважливїсть, коли вони й так тривають всього один день? Хочу брати справу з точки погляду моєї користі і твоєї вигоди...

Жінка: Не багато. Скажми місячно... Все то мені від того, що тебе коїтує твоє мїстрєсї. Чи гроші належаться менї і ти лиш їх мїні.

Жінка: Оуї їй, засїтїлиса! Чоловік: А потім я можу зраджувати тебе? Жінка: (оуї їй, засїтїлиса!) Ах!

Жінка: Добре, приїли її сюди! Риббака: Скажїти, бува ласка, чи ти сїльський став? Сєлїянин: Так.

Жінка: Добре, приїли її сюди! Риббака: Скажїти, бува ласка, чи ти сїльський став? Сєлїянин: Так.

Жінка: Добре, приїли її сюди! Риббака: Скажїти, бува ласка, чи ти сїльський став? Сєлїянин: Так.

Жінка: Добре, приїли її сюди! Риббака: Скажїти, бува ласка, чи ти сїльський став? Сєлїянин: Так.

Що в сякій нагодї складаймо жертви на Поїмнївець-Захист Українського Народ. Союзу